

KÉZFOGÁSOK

ANNA AHMATOVA: A VÉGSŐ BÚCSÚ

*Szívem lehült, már alig dobogott,
Mégis könnyed volt a léptem...
Kezemen a kesztyűt valahogy,
Tán félúton, fölcseréltem...*

*Lépcsőfok... Csak az lett volna több!
De tudtam jól: három van összesen.
Egy őszi sóhaj az ihar mögött
Kérlelt ekkor: „Tűnj el velem!*

*Meguntam már e gondterhes,
Ingatag, kósza életet.”
Feleltem egyből: „Kedves, kedves,
Én is! Úgy eltűnnék veled...”*

*Majd a sötét házra néztem,
- Végső búcsú várt ma ránk -,
S csak a hálószoza közönyében
Pislákkolt a gyertyaláng.*

(FORDÍTOTTA: CSORDÁS LÁSZLÓ)

RUSZIN NÉPBALLADÁK

MAGZATGYILKOS LÁNY A POKOLBAN

*Indult a lány az útra,
friss vízért a Pap-kútra.
Jött egy legény ízibe’:
– Koszorúdat add ide!*

*– Koszorúm épp illik rám,
az ördögnek hogy adnám?*

*De az derékon kapta,
forgószerűként forgatta,
elrikkantotta magát,
s vitte hegyen-völgyön át.*

*– Kerüld a kéményeket,
a füst marja szememet,
vigyél haza falumba,
ahol vidám a nóta.*

*– Tárd ki, testvér, a kaput,
meglátod csak, mit hozok!
– Mi a terhed, ugyan mi,
hogy a kaput kell nyitni?*

*– Testet s lelket adok át:
a Molnárék Hancsáját.
– S mi lehet ennek oka?
– Három megölt magzata.*

*– Egyik a kosár alatt,
már a föld is rászakadt,
kettő gyolcsba tekerve
asztal alá temetve.*

*– Ültesd le a küszöbre,
főzzél szurkot az üstbe’.*

*Egy bögrével megivott,
fehér füstje felcsapott,
a második pohártól
lángot fújta a torkából.*

*Fecske szállt le hozzája:
– Menj anyám ablakára,
mondd el: velem jól bánnak,
főtt szurokkal táplálnak.*

(Literátorná Negyiljá. Ungvár, 1942, 16. szám, 164.o.)

FORDÍTOTTA: VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ